

INTERNATIONALE BESTSELLER

HET CARAVAGGIO VONNIS

Met een spoor van gruwelijke meesterwerken
is hij haar steeds een stap voor

MARCO DE FRANCHI

THRILLER

DE DOOD IS NAAKT

1

Het jongetje rende door de berm, als een dier dat vlucht in de nacht. De man in de auto moest aan de beroemde foto van Kim denken, het Vietnamese meisje dat wanhopig wegvluchtte terwijl de napalm haar rug verbrandde. Maar dit was de SR74, de Maremmana, de regionale autoweg, die op dit stuk pal langs het hoogste punt van het dorpje Sorano liep, waarvan de lichten schitterden in het donker, en die het boerenland van Grosseto eromheen doorkliefde.

De man keek of er niemand achter hem reed en remde voorzichtig af. Hij zette zijn Toyota Highlander vlak langs de heuvel stil. Op zijn koplampen na was het donker. Het jongetje rende verder en verdween in de bocht die de automobilist net had genomen. De man stapte uit de auto en rende het kind achterna. Hij had geen tijd om zijn gele veiligheids-hesje te pakken en hij hoopte dat er geen andere auto's zouden komen. De autoweg werd hier smaller en als er uit de bocht waarin het jongetje verdwenen was ineens een auto zou opduiken, zou die niet genoeg tijd hebben om te remmen.

Het jongetje zag er doodsbang uit en de man vreesde dat schreeuwen hem nog meer angst zou aanjagen en dat het dan van schrik het struikgewas zou induiken om te verdwijnen in de begroeiing. Dan zou hij het kind niet meer kunnen terugvinden.

Het kind was vast uitgeput. Binnen een paar minuten had de man hem ingehaald. Hijgend greep hij hem beet. 'Stop!' zei hij.

Hij had amper tijd om te registreren hoe mager en koud de blote arm was die hij had vastgegrepen, want het jongetje draaide zich om en beet

in zijn hand. De man schreeuwde het uit van pijn, maar onderdrukte de neiging om de arm los te laten. In plaats daarvan sloeg hij zijn armen om het kind heen en probeerde de wervelwind van schoppen en stompen te kalmeren. Hij fluisterde: 'Stop, kalm maar, alsjeblieft. Ik wil je helpen. Ik wil je alleen maar helpen.'

Het jongetje schreeuwde onverstaanbaar. Zijn ogen draaiden weg in hun kassen en hij verloor het bewustzijn in de armen van de man.

Toen pas stopte er nog een auto, die hen beiden vastpinde met zijn meedogenloze koplampen. De man bleef roerloos staan en kon zich voorstellen welk effect dit schouwspel op de automobilist moest hebben. Een lange, grote man met in zijn armen het bewusteloze lichaam van een jongetje van tien, twaalf jaar, compleet naakt.

2

Ze reden in een grote, babyblauwe Subaru. Een koekblik op wielen, volgens Angelo Zucca, de assistent die dienstdeed als haar chauffeur. Valentina had liever een minder opzichtige auto gehad. Maar je moet het doen met wat je familie je geeft, en haar familie was de centrale operationele dienst van de Italiaanse Staatspolitie, de SCO.

De reis was kort. Minder dan twee uur, inclusief het half uur waarin ze zich moesten losmaken uit de verkeersdrukte op de grote ringweg. Valentina had van dat half uur gebruikgemaakt om de informatie door te nemen die ze bij hun vertrek had gekregen en die ze snel op haar laptop had gezet. In feite was het maar weinig substantieels. Misschien niet eens genoeg om inmenging van de SCO te rechtvaardigen. Maar Giuseppe Falcone, de chef, had zich niet laten vermurwen: 'Jij moet het doen, niet een van je collega's. Ik heb de chef van de opsporingseenheid van Grosseto niet bepaald hoog zitten. Het is heel goed mogelijk dat die de boel onderschat heeft. We moeten er snel achter komen of we echt nodig zijn. Zo niet, dan neem je afscheid en maak je meteen rechtsomkeert.' Valentina had gehoorzaamd. Zoals altijd.

Het meisje dat bij de ingang van het politiebureau op hen stond te

wachten was klein en tener, en had een grote bos zwarte krullen. ‘Mevrouw Medici?’ vroeg ze terwijl ze haar de hand schudde. Ze gaf Valentina niet eens tijd om te antwoorden. ‘Ik ben inspecteur Blasi. Roberta Blasi. Aangenaam.’

Blasi had een energieke handdruk, in tegenstelling tot haar voorkomen. Haar ogen schitterden.

Angelo Zucca stelde zich op zijn gebruikelijke ongeïnteresseerde manier voor, daarna ging Blasi hen voor het bureau in.

‘Misdrijven tegen de persoon vallen niet onder mijn werkveld,’ legde ze uit terwijl ze de bewakingsbalie passeerden en ze naar de agent gebaarde dat hij de gasten niet naar hun identiteitsbewijzen hoefde te vragen. ‘Maar ik zal de situatie voor u schetsen, als u dat niet erg vindt.’

‘Bent u niet betrokken bij het onderzoek?’ vroeg Valentina verbaasd toen ze naar de kantoren van de opsporingseenheid liepen.

Blasi werd rood. ‘Deze zaak valt niet onder de bevoegdheid van mijn afdeling. Maar we hadden dienst toen ze belden en we waren de eersten ter plaatse... We weten nog niet precies waar het om gaat. De meeste collega’s geloven niet dat het echt een ontvoering van een minderjarige is.’

‘U ook niet?’

‘Ik weet nog niet wat ik moet denken.’

‘Goed,’ onderbrak Valentina haar, die de nonchalance waarmee ze de zaak hier leken te behandelen zat was. ‘Vertel me dan maar zoveel mogelijk.’

Angelo Zucca maakte van de gelegenheid gebruik om op de rand van een bureau te gaan zitten, met een raadselachtige glimlach in zijn dikke baard. Hij draaide al behoorlijk wat jaren mee bij de Dienst en zijn houding zei: ‘Maakt u zich niet druk, mevrouw, dit zijn provinciaaltjes, daar doe je niets tegen.’ Valentina kende dit psychologische mechanisme erg goed: elke keer dat de specialisten van de SCO zich in het onderzoek van de ‘lokalen’ mengden, riep dat bij die laatsten een soort achterdocht op en ontstond er vaak een of andere wedstrijd. Alleen had zij nul interesse in die competitie. Haar taak was gaan waar ze naartoe gestuurd werd, beslissen of er reden was voor de Dienst om het veld te betreden en weer zo snel mogelijk weggaan. Er lag genoeg achterstallig werk op haar te wachten, ze had helemaal geen tijd voor politieke spelletjes tussen agenten.

‘De jongen heet, zoals jullie weten, Fosco Agnelli,’ legde inspecteur Blasi uit. ‘In december wordt hij twaalf. Hij is slim, maar een beetje een probleemkind. Een moeilijk karakter. Gistermiddag verdween hij uit Sorano, een dorpje met minder dan drieduizend inwoners waar in feite iedereen elkaar kent. Om één uur ’s middags verliet hij zijn school maar hij is nooit thuisgekomen. We hebben het gecontroleerd, het is zeshonderd meter lopen. Je kunt niet verdwalen, helemaal niet als je er woont. Zijn moeder, Luisa Marini, zat op hem te wachten met de lunch. Ze heeft meteen melding gemaakt van zijn verdwijning. Zijn vader, van wie ze gescheiden is, woont in Frankrijk. Hij is meteen gebeld, maar wist uiteraard van niets. Gisteravond, iets voor middernacht, werd de jongen teruggevonden, een paar kilometer bij het dorp vandaan, zoals we al hadden doorgegeven. Een vertegenwoordiger zag hem terwijl hij over de Maremmana terugreed naar huis... Dat is de weg tussen het Meer van Bolsena en de zee. Het is best een kronkelweg en hij loopt door de hele regio. Het kind was naakt, had geen schoenen of kleren aan. Het rende krijsend door de berm.’

De inspecteur zweeg en Valentina was verrast toen ze zag dat de vrouw oprecht geraakt was. Dat was merkwaardig voor een professional die dit soort dingen toch al wel vaak gezien zou hebben.

‘Arme knul,’ zei Blasi. ‘Wat zal hij allemaal meegemaakt hebben. Het is een geluk dat hij niet aangereden is.’

Valentina knikte. Ze vroeg zich af waar dit medeleven vandaan kwam. ‘U had ons dit al verteld,’ zei ze. ‘Ik hoop toch dat er meer is. Het is een probleemkind, zei u?’

‘Dat is het punt. De scheiding van zijn ouders was geen pretje en de jongen heeft eronder geleden. Hij staat onder behandeling van een psycholoog en... hij is al een paar keer van huis weggelopen.’

Valentina dacht na. Misschien was er een logische verklaring voor deze tijdelijke verdwijning en was haar komst voor niets geweest. Ook al was het wel vreemd dat de jongen zonder kleren was aangetroffen.

‘Hij is onderzocht, neem ik aan.’

‘Zeker.’ Blasi keek op een papiertje met aantekeningen, maar het was duidelijk dat ze die niet nodig had. ‘Fysiek is hij in orde, op de shock na dan. In deze tijd van het jaar is het ook niet koud, dus geen tekenen van onderkoeling. De theorie is dat hij ergens geschild heeft kort voordat

hij gevonden werd. Geen verwondingen, geen sporen van geweld. Hij heeft een routineonderzoek gehad: bloed, urine, elektrocardiogram, het vaste riedeltje, en nu wachten we op de uitslagen.'

'Geen irritatie in de keel?' vroeg Valentina. 'Dat is een bijwerking van ether, wist u dat?'

Blasi knikte en beantwoordde Valentina's blik met hernieuwde felheid.

'Zijn keel is in orde. Ik dacht ook aan ether, mevrouw,' zei ze met hervonden enthousiasme. 'De arts heeft het niet uitgesloten, maar wil voor de zekerheid de onderzoekuitslagen afwachten. Hij zegt dat er op het eerste gezicht geen tekenen zijn dat de jongen is verdoofd. Het punt is dat, zoals ik u al zei, Fosco vaker van huis is weggelopen en niemand hier gelooft dat het nu anders is.'

'Maar hij is naakt en bang aangetroffen. Was dat andere keren ook zo?'

'Natuurlijk niet,' antwoordde Blasi terwijl ze haar aan bleef kijken, alsof ze haar stond te beoordelen. De jonge vrouw verwachtte duidelijk antwoorden.

'En ik ga ervan uit dat jullie de man die hem heeft gevonden grondig hebben ondervraagd?'

'Dat heb ik vannacht gedaan. We hebben hem onder druk gezet, maar hij reageerde goed. Hij heet Saverio Genovesi, hij is artsenbezoeker en hij was op weg naar huis toen hij Fosco zag. Een goede man, geen strafblad. Hij was erger geschrokken dan het kind.' Blasi wierp een blik over haar schouder om te controleren of niemand meeluisterde. 'Het is een gevoelige kwestie en mijn chef gaat voorzichtig te werk. Hij denkt niet dat het een serieuze zaak is, hij zegt dat hij de sco alleen maar op de hoogte heeft gesteld omdat dat nu eenmaal de procedure is. Maar zolang er geen elementen zijn die doen denken aan een ontvoering of seksueel geweld, is hij niet van plan nog meer middelen in te zetten. Behalve mij, bedoel ik. Maar...'

'Maar?'

'Maar ik denk dat Fosco Agnelli iets is overkomen. En ik wil weten wat.'

Blasi leek vastbesloten, maar Valentina wist uit ervaring dat agenten de zaken waaraan ze werken wel vaker opblazen om te laten zien wat ze

waard zijn. Vooral als je een vrouw bent en je chef de neiging heeft om je alleen onbenullige zaken en onoplosbare problemen toe te wijzen. Misschien had het hoofd van de eenheid het goed gezien, of misschien had hij de zaak onderschat. Ze zuchtte. Dat antwoord moest zij vinden.

‘Jullie hebben Fosco al gesproken, neem ik aan.’

‘Kort. Ik wachtte op u voor een echt verhoor,’ zei de inspecteur zonder haar ogen neer te slaan.

Goed. Wat dat betreft had Blasi in elk geval juist gehandeld. Informatie die je rechtstreeks verkrijgt, ook in het geval van een minderjarige, is vaak doorslaggevend. En Valentina wist zeker dat de jonge inspecteur geprobeerd zou hebben elk klein detail uit Fosco te trekken om uit te vinden wat er was gebeurd. Er was iets in haar de houding wat haar verbaasde. Misschien was ze alleen gespannen omdat haar chef haar een verantwoordelijkheid had gegeven die ze niet wilde. Eén verkeerde hypothese en zij zou de schuld krijgen. Eén misstap en ze zou aan het kruis genageld worden. Terwijl als er iemand met meer autoriteit naar Fosco Agnelli zou luisteren, de verantwoordelijkheid gedeeld werd.

Maar er was nog iets. Dat voelde ze.

Valentina bekeek de inspecteur aandachtiger. Ze was ervan overtuigd dat Blasi niet alles vertelde. Haar gesprekje met de jongen had haar op de een of andere manier verrast. Misschien had het kind iets opgebiecht waardoor ze nu zo gespannen was. Iets belangrijks, en de agente wilde dat Valentina het met haar eigen oren hoorde. Iets wat ze niet durfde te delen.

‘Goed,’ besloot ze, ‘laten we kennis gaan maken met Fosco.’

3

Fosco Agnelli had een volledig ingerichte kamer toegewezen gekregen in het ziekenhuis net buiten de bebouwde kom van Grosseto. Een tweepersoonskamer helemaal voor hem alleen. Die afzondering was niet alleen nodig vanwege de mentale toestand van de patiënt, maar vooral

omdat nog niet duidelijk was wat er met hem was gebeurd. Het protocol werd in elk geval op dit punt gevolgd. Als er een kind verdween, zelfs als dat maar een paar uur was, werd code rood van kracht, bedoeld voor seksueel geweld of mishandeling. Vervolgens zouden de kinderrechter van Florence en het maatschappelijk werk ten tonele verschijnen. Als zij vaststelden dat er geen sprake was van een misdrijf, dan zouden de gerechtelijke autoriteiten de zaak meteen sluiten. In het tegengestelde geval zou de zaak voor iedereen een stuk gecompliceerder worden.

‘Om eerlijk te zijn,’ legde inspecteur Blasi uit op weg naar de derde verdieping, ‘moest ik wel wat aandringen op een kamer met... privacy.’

Valentina werd steeds verbaasder. ‘Wat bedoelt u?’ vroeg ze.

Roberta Blasi bleef staan. Haar wangen kleurden weer rood, maar dit keer leek het geen gêne. Eerder een soort opwinding.

‘Kan ik open en eerlijk spreken?’

‘Dat moet je zelfs,’ antwoordde Valentina, die opzettelijk tutoyeerde, wat Blasi misschien niet verwachtte. Alles bij elkaar genomen mocht ze de inspecteur wel. Ondanks die afwijkende handelswijze werd Valentina in de andere vrouw een soort positieve frustratie gewaar. En als ze haar een beetje aanmoedigde, zou ze zo snel mogelijk de antwoorden hebben waar ze op wachtte.

Roberta Blasi knikte. ‘Zoals ik eerder tegen je zei, heb ik vannacht al even met Fosco gesproken.’

‘Dat heb je goed aangepakt.’ Kijk, ze kwam tot haar punt.

‘Tussen zijn huilbuien door heeft Fosco me iets verteld. Iets schokkends... Ik heb het meteen tegen de commissaris gezegd, maar die deed het af als “gejammer van een kind met psychische problemen dat zijn moeder dwarszit”. Ze blijven het maar als aandachttrekkerij zien, ondanks het feit dat hij in zo’n toestand over de weg zwierf. Blasi schudde haar hoofd om aan te geven hoe boos ze was. ‘Naakt hè,’ zei ze. ‘Alsof dat de normaalste zaak van de wereld is.’

‘Dat is het niet, daar heb je gelijk in.’

‘Precies. Ze zeggen dat kinderen tot alles in staat zijn om de aandacht van volwassenen te trekken. Zelfs zich uitkleden en ’s nachts door het bos rennen. Maar wat hij vertelde... dat lijken me geen verzinnsels van een probleemkind. En hoe hij zich gedraagt... Goed, als jij straks ook denkt dat het allemaal onzinpraatjes zijn, dan accepteer ik dat. Dan ac-

cepteer ik de mening van iemand met meer ervaring en dan stap ik opzij.’

Nee, ze zou niet opzij stappen. Daar durfde Valentina geld op in te zetten.

‘Wat heeft hij je precies verteld? Wat is er met hem gebeurd?’

Roberta Blasi wees met haar kin naar de deur van de kamer waarvoor ze gestopt waren. ‘Hier is het. Sorry, maar je kunt het beter direct van hem horen.’

4

Hij lag op bed met het laken opgetrokken tot zijn kin. Zijn ogen gesloten, zijn wenkbrauwen gefronst in een onrustige slaap. Een infuus pompte een kleurloze vloeistof in zijn aderen. Hij had dik, zwart haar, duidelijk lastig tembaar. Hij leek jonger dan twaalf.

De vrouw naast het bed moest zijn moeder zijn. Dat zag je aan haar profiel, de zwarte lijn van de wenkbrauwen, de eveneens woeste haren en vooral de houding. Met een arm hield ze contact met het lichaam van haar zoon onder het laken, alsof ze er zeker van wilde zijn dat hij niet opnieuw zou verdwijnen. Op haar gezicht zag je de sporen van eindeloze slapeloze uren vol zorgen.

In de kamer zat ook een vrouw van onbestemde leeftijd, haar grijze haar in een lange vlecht, een kalme blik in haar ogen. Waarschijnlijk de kinderpsycholoog, die nodig was bij een zaak als deze.

Fluisterend stelde Roberta Blasi iedereen aan elkaar voor.

‘Hoofdinspecteur Medici, die met haar assistent Zucca uit Rome is gekomen. Dit is Luisa, Fosco’s moeder, en dit is mevrouw Manigrasso. Ze is kinderpsychologe. De rechter heeft haar gestuurd.’

Terwijl Zucca en zij de twee vrouwen de hand schudden, deed het jongetje zijn ogen open. Op dat moment kon Valentina bijna de pijn en de angst voelen die hij had doorstaan. Zijn leed zat nog in zijn lijf, verscholen in zijn verwarde blik.

Manigrasso wendde zich tot de jongen, zonder dichterbij te komen. ‘Hoi Fosco, hoe gaat het?’

Het kind verroerde zich niet. Alleen zijn ogen spraken. Ze schoten heen en weer, naar elk van hen, een voor een. Toen begonnen ze weer opnieuw, van voren naar achteren. Er zat iets wilds in het heen en weer schieten van die zwarte kijkers.

Met een lichte hoofdbeweging nodigde Valentina Manigrasso uit om verder te gaan.

‘Fosco, heb je gezien dat je moeder er ook is? Ben je blij dat ze erbij is?’

Fosco draaide zich naar zijn moeder. Voor het eerst bleef zijn blik ergens op rusten. De vrouw kneep harder in zijn hand onder het laken.

Valentina begreep waar de psychologe heen wilde. Ze wilde dat het jongetje al zijn aandacht op zijn moeder richtte. Niet alleen om hem moed te geven, maar ook om de relatie tussen die twee te beoordelen. Het gebeurde niet zelden dat een minderjarige van huis wegliep vanwege een onveilige thuissituatie en vaak waren de moeders net zo schuldig als de vaders.

Het jongetje kalmeerde en liet de blik van zijn moeder alleen los om naar de psychologe te kijken en te knikken. Manigrasso glimlachte. ‘Ik weet het, je voelt je veilig bij haar, toch?’

Nog een ‘ja.’

‘Deze mensen willen je wat vragen. Je hoeft alleen antwoord te geven als je dat wilt, oké?’

Fosco dacht er even over na en deed toen zijn mond open. ‘Ja.’

De psychologe keek naar de agenten en gebaarde dat ze konden beginnen. Blasi keek naar Valentina. ‘Mag ik?’

Valentina knikte. De inspecteur had gezegd dat ze al contact hadden gehad, het was beter om daarop verder te borduren.

‘Fosco, weet je nog wie ik ben?’ vroeg Blasi. ‘Ik heb je vannacht wat vragen gesteld. En je hebt heel goed verteld wat er gebeurd is, dus zou ik het fijn vinden als je dat nu ook aan deze agenten vertelde. Ze zijn helemaal uit Rome hierheen gekomen, speciaal voor jou.’

Het witte gezichtje keek naar de nieuwkomers. Zijn gezichtsuitdrukking veranderde niet.

‘Kun je dat, Fosco?’ vroeg Blasi zacht. ‘Kun je hun vertellen wat er is gebeurd?’

Een verlegen knikje.

Valentina deed een stap in zijn richting. Het jongetje trok zich terug, kneep in de rand van het laken en tilde het op, alsof hij zich elk moment wilde verstoppen. Zijn moeder verstijfde en wierp Valentina een waarschuwend blik toe. Dat kon Valentina wel waarderen. Een moeder die altijd klaarstond om haar kind te verdedigen. Nee, daar zat het probleem niet.

‘Wees maar niet bang,’ zei Valentina en ze probeerde zo aardig mogelijk te klinken. ‘Zie je dat je moeder er nog steeds is, dat je veilig bent?’

Fosco knikte afwezig, alsof hij wilde bevestigen hoe overbodig die informatie was. Maar de hand om de rand van het laken ontspande.

‘Wat willen jullie weten?’ Zijn stem trilde niet. Onder normale omstandigheden zou hij een zelfverzekerd kind zijn. Misschien zelfs in staat om te liegen.

‘Wat er gisteren gebeurd is. Wat je aan mijn collega hebt verteld. Iedereen was erg bezorgd om je.’

‘Dat weet ik. Sorry.’

‘Dat doet er nu niet meer toe. Je bent weer thuis en we zijn allemaal erg blij. Maar ik wil je vragen of je ons kunt helpen om jouw belevenissen van gisteren op een rijtje te zetten. Lukt dat? Het zou enorm schelen.’

‘Oké...’ Maar zijn mond vertrok.

‘Laten we beginnen bij toen je uit school kwam. Weet je nog hoe laat dat was?’

‘Het laatste uur was wiskunde... Alle leraren waren er. Het was één uur. Ik ben altijd om één uur uit.’

‘Je hebt vast je klasgenoten gedag gezegd.’

‘Ja.’

‘En toen?’

‘En toen ging ik naar huis. Marcello, een vriend, liep een stukje mee. Hij woont vlak bij school. Toen ben ik alleen verdergegaan.’

‘Zoals altijd?’

‘Zoals altijd.’

‘En hoe laat kwam je thuis? Hoe laat nadat je uit was?’

Fosco keek even naar zijn moeder. ‘Dat weet ik niet. Tien minuten later?’

‘Dat lijkt me redelijk,’ zei Valentina goedkeurend. ‘Goed, je doet het echt heel goed. En wat gebeurde er toen?’

‘Er was een meneer. Die me ook een beetje pijn heeft gedaan...’

Een koude rilling. Valentina merkte het meteen. Het was zo’n duidelijk gevoel dat ze naar het raam keek om te controleren of dat echt dichtzat.

‘Een meneer...’ herhaalde Blasi om hem aan te moedigen verder te gaan.

Valentina keek weer aandachtig naar Fosco’s gezicht.

‘Met wit haar,’ zei hij tegen de inspecteur. ‘Wat ik je had verteld.’

‘Wie?’ vroeg Valentina voorzichtig, maar de jongen keek niet naar haar of de anderen. Hij keek naar de rand van het laken, alsof hij tekens zocht die de anderen niet konden zien, en hij praatte.

‘Ik herinner me niet veel meer. Hij stond voor ons huis, met een busje... een groot busje... Gek dat jij hem niet hebt gezien, mama. Hij stond voor het steegje geparkeerd. Uit het keukenraam had je hem goed kunnen zien. Het busje was donkergroen. Toen ik aankwam, stapte hij meteen uit. Alsof hij op me wachtte. Hij zei iets tegen me.’

‘Begroette hij je? Kende je hem?’ vroeg Valentina.

‘Nee. Ik had hem nog nooit gezien. Ik weet niet meer wat hij zei.’

‘Kwam hij dichterbij?’ opperde Valentina. ‘Heb je zijn gezicht gezien?’

‘Ja. Maar dat herinner ik me ook niet. Alleen zijn haar. Spierwit en heel lang... En zijn lach. Een brede lach van wang tot wang... Een lelijke glimlach. Toen ben ik, denk ik, in slaap gevallen, maar ik weet niet hoe. En toen werd ik wakker in het busje... Niets bewoog en alles was stil. Ik lag en ik had hoofdpijn en... en sorry, mama, maar ik was...’ Fosco’s stem brak en zijn zwarte ogen vulden zich met tranen.

Zijn moeder mompelde zachtjes: ‘Genoeg.’

‘Je had geen kleren aan...’ maakte Valentina zijn zin af. ‘Maar dat is niet jouw schuld. We weten dat het niet jouw schuld is.’

‘Echt?’ vroeg hij. Hij haalde zijn neus op, verrast door die vrijspraak. ‘Ik herinner me niet dat ik ze heb uitgedaan. Ik had het koud toen ik wakker werd.’

Fosco’s moeder zat te tandenknarsen. Valentina kon het horen.

‘Was je nog steeds in het busje toen je wakker werd?’ vroeg ze.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Het was niet echt een busje. Niet zoals die van Ginetto waar hij oud ijzer mee ophaalt. Deze was dicht, zonder raampjes.’

‘Een bestelbus?’ kwam Blasi tussenbeide. ‘Een dichte bestelbus, toch, Fosco? Zonder raampjes. Ik zal je straks wat foto’s laten zien om te kijken of je het model herkent. Maar ga verder. Vertel wat je mij vertelde. Vertel alles.’

‘Ja. Ik werd wakker in de bestelbus... Ik lag op een veldbed, weet je wel mama, zo eentje waarop Tonino op slaapt als hij bij ons logeert, zo eentje met ijzeren poten die je kunt inklappen... Mijn voeten staken eruit.’ Zijn mond vertrok zich in een halve glimlach die zijn moeder een korte zucht ontlokte.

‘Herinner je je iets van het bestelbusje?’ vroeg Valentina. ‘Hoe zag het er vanbinnen uit? Was er genoeg licht?’

‘Het was nacht, maar niet heel donker want ik kon wat zien. En boven mijn hoofd... om me heen...’ Fosco schudde zijn hoofd alsof hij de nevel wilde verdrijven die hem nog altijd verstikte. ‘Er waren... gezichten. Gezichten die naar me keken...’

‘Gezichten?’

‘Stille gezichten. Heel veel. Ze keken naar me.’ Er ging een nog hevigere rilling door Fosco heen en zijn moeder verstijfde weer.

‘Kun je dat beter uitleggen, Fosco?’ fluisterde Valentina terwijl ze de blik van de vrouw ontweek en hoopte dat de stroom herinneringen niet onderbroken werd. ‘Op de wanden van de bestelbus, bedoel je? Gezichten op de zijwanden?’

‘Ja. Overal.’

‘Waren het foto’s, Fosco? Foto’s van gezichten die de binnenkant van de bestelbus bedekten?’

Fosco knikte, alsof hij dezelfde conclusie had getrokken. ‘Ja, misschien waren het foto’s. Ik vond ze eng. Ze hingen overal, zelfs op het plafond. Mijn hoofd tolde ervan...’

‘Oké,’ zei Valentina, die de informatie in zich opnam. ‘En wat deed je toen?’

Fosco keek weer naar Roberta Blasi. Het leek alsof de twee een stil gesprek voerden waar de anderen niet aan mee mochten doen.

‘Fosco, wat deed je toen?’ herhaalde Valentina verbaasd.

‘Ik ben gevluucht.’

‘Hoe?’

‘De deur van de bestelbus stond open, daarom kwam er licht binnen.’

Ik stapte uit. We waren ergens binnen. Er waren hoge muren en ik zag een grote deur, een soort staldeur... De maan scheen van buiten naar binnen. Ik zag bomen...'

'En wat deed je precies? Ben je uitgestapt en er meteen vandoor gegaan?'

'Dat wilde ik, ja... Maar toen zag ik hem.'

'Wie?'

Nu waren Fosco's ogen gericht op een plek die geen van hen kon zien. 'Hij stond in een hoek van de stal, met zijn rug naar mij toe. Ik zag zijn witte, lange haar... Hij had een paardenstaart in...'

'Wat deed hij?'

'Dat weet ik niet. Hij stond tegen de muur geleund met zijn rug naar me toe... Eerst dacht ik dat hij stond te plassen. Maar hij zei iets, hij mompelde... Ik dacht dat hij aan het bidden was. Ik vond het gek, maar ik moest denken aan iets wat onze godsdienstleraar had uitgelegd. Dat joden en moslims in Jeruzalem samen bidden met hun hoofd tegen een heilige muur. Daar leek het op. Maar hij bewoog niet heen en weer. Hij mompelde wel en hij stond met zijn hoofd tegen de muur. Dus, hij stond met zijn rug naar mij toe en zag mij niet. Dus toen ben ik gaan rennen. Toen was ik in dat bos... en ik rende verder... ik rende ook al deden mijn voeten pijn.'

Hij sloeg het laken open en liet zijn voeten zien. Ze waren verbonden, er zaten vlekken van ontsmettingsmiddel op het verband.

Valentina keek om naar Angelo Zucca, die bij de deur stond. De agent trilde, hij kon zijn woede maar met moeite bedwingen. Ondanks tientallen jaren bij de politie blijven sommige dingen lastig te verteren.

Valentina richtte zich weer op de jongen en deed haar best neutraal te lijken.

'Herinner je je nog iets?'

Fosco leek erover na te denken. De inspanning tekende zijn gezicht. Het moest naar zijn om terug te denken aan die momenten.

En weer die veelbetekenende blikken met Blasi. Toen keek hij naar het raam, waaronder een tweede bed stond in afwachting van een volgende patiënt. Het jongetje staaarde naar het smetteloze kussen en laken. Hij leek verrast.

'Ik herinner me het maanlicht...' antwoordde hij na een tijdje, zonder

zijn blik af te wenden van het lege bed. ‘En het bos... en toen ik me omdraaide om te kijken of hij me volgde zag ik iets van een bouwval bij de stallen waar de bestelbus in verstopt was. Het leek net een ingestort huis.’

‘Netjes. Sterk geheugen. Je doet het goed, Fosco.’

De blik van het jongetje gleed van het bed bij het raam naar Valentina. Hij leek ineens nerveus, gespannen.

‘Nietes.’

‘Sorry?’

‘Ik doe niks goed... ik ben slecht...’

Hij keek naar zijn handen. In zijn gitzwarte ogen blonk een traan.

Valentina draaide zich naar Blasi, die als versteend stond. In die stilte verschuilde zich het geheim dat Fosco alleen aan de inspecteur had verteld. Dat wist Valentina zeker. Maar wat was er zo verschrikkelijk dat hij het niet opnieuw wilde zeggen?

Ze keek ook naar het lege bed. Een ziekenhuiskamer op de kinderafdeling. Nog een bed voor een kind als Fosco. In afwachting van een patiënt als hij.

Toen begreep Valentina het.

Ze stuurde een stille boodschap naar Blasi, bewoog alleen haar lippen. *Bedoelde je dat?* Roberta Blasi knikte langzaam.

Valentina wendde zich weer tot Fosco.

‘Er was nog een kind, hè?’ vroeg ze. ‘Nog een kind in de bestelbus, bij jou.’

Fosco Agnelli keek op. De tranen rolden nu vrijelijk over zijn wangen, die rood waren van de herinnering en de angst.

‘Ja,’ antwoordde hij. ‘Nog een kind. En hij is daar achtergebleven, alleen. Ik heb hem in de steek gelaten... Ik heb hem bij de man met het witte haar gelaten...’